

РЕШЕНИЕ

№ 24700

гр. София, 18.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 42 състав, в
публично заседание на 21.05.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калин Куманов

при участието на секретаря Росица Б Стоева, като разгледа дело номер **11918** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.145 и следващите от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл.26, ал.12 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).
Образувано е по жалба на И. А. Ш., гражданин на С., [дата на раждане], ЛНЧ: [ЕГН], подадена чрез адв.М., против Заповед рег.№ 513з-12280/17.10.2025 г., издадена "за" Началника на отдел "Миграция" в СДВР, с която на чуждия гражданин е отказано предоставяне право на продължително пребиваване в Република България по негово заявление вх.№ 103778/07.10.2025 г. С жалбата се иска отмяна на отказа като незаконосъобразен, постановен в нарушение на материалния и на процесуалния закон. Подателят ѝ развива доводи, че изводите на административния орган за деклариране на неверни данни са немотивирани и неподкрепени с доказателства, както и че отказът е издаден при неясна фактическа обстановка. В с.з. жалбоподателят не се явява и не изпраща представител, а пълномощникът му адв.Г. е подал писмени бележки, с които поддържа жалбата, моли същата да бъде уважена, а в полза на жалбоподателя да се присъдят съдебни разноски.
Ответникът – Началникът на отдел "Миграция" в СДВР, е подал писмен отговор на жалбата чрез юк.Г., в който я оспорва, като излага подробни съображения за законосъобразност на административния акт, с оглед на което моли Съда да отхвърли жалбата. Моли в полза на ответника да се присъди юрисконсултско възнаграждение, като прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение съобразно Решение на СЕС по дело С-438/22. В с.з. ответникът чрез юк.И. оспорва жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Съдът приема за установено от фактическа страна следното:

Административното производство е започнало по Заявление вх.№ 103778/07.10.2025 г. (л.20), подадено от И. А. Ш., гражданин на С., за издаване на разрешение за продължително пребиваване на основание чл.24, ал.1, т.6 ЗЧРБ - като представител на чуждестранно търговско дружество, представило документи за икономическа активност и данъчна изрядност, за период от две години преди регистрацията на представителството и на документи относно планираните дейности от Българската търговско-промишлена палата. Към заявлението са приложени следните документи: Копие на страница със снимка на паспорт № N02557951, валиден до 14.06.2031 г.; Копие разрешително за пребиваване № RA0397604, издадено на 06.11.2024 г., валидно до 23.10.2025 г.; Договор за наем на недвижим имот; Декларация за осигурено жилище на адрес: [населено място], [жк], [жилищен адрес] ап.110; Полица за медицинска застраховка, валидна до 27.10.2025 г.; Полица за медицинска застраховка валидна до 27.10.2025 г.

З. е декларирал адрес, на който ще живее при пребиваването си в страната, а именно [населено място],[жк], [жилищен адрес] ап.110. За установяване достоверността на заявения адрес на 15.10.2025 г. е извършена проверка от служители на отдел "Миграция"-СДВР. На място проверяващите служители не са установили никого. Провели са разговор с К. К. - съсед от ап.111, и Ж. М. – бивш касиер на входа, които са заявили, че ап.110 е необитаем. За И. А. Ш. са споделили, че никога не са го виждали и не е живял на адреса.

От справки в информационния масив на МВР е установено, че през предходната година четири заявителят е влизал четири пъти в РБългария, като общият му престой в страната е осем дни. Последното му регистрирано пътуване е излизане на 15.10.2025 г. през ГКПП-Капитан А. и към 17.10.2025 г. чуждият гражданин се намира извън територията на страната.

Изготвено е становище рег.№ 513р-110448/17.10.2025 г. от полицейски инспектор в 02 група АОЧ-СЗМ (л.18), с което до Началника на отдел "Миграция" в СДВР е отправено предложение на лицето да се откаже разрешение за продължително пребиваване.

По указаното заявление е постановена обжалваната Заповед № 513з-12280/17.10.2025 г. (л.16), издадена "за" Началника на отдел "Миграция" в СДВР, с която на жалбоподателя е отказано предоставяне право на продължително пребиваване в Република България. Административният орган е направил извода, че от подаването на заявлението на 07.10.2024 г. до датата на проверката (15.10.2025 г.) чуждият гражданин не се е установил на заявения адрес на пребиваване, и същият е посочен единствено с цел получаване право на продължително пребиваване в РБългария. След като чужденецът не живее на адреса, това е показателно, че предоставените данни за получаване право на пребиваване са неверни. Административният орган е приел, че това представлява основание по подаденото заявление да се издаде отказ и същият е издаден на основание чл.26, ал.1 във вр.с чл.10, ал.1, т.23 ЗЧРБ.

В хода на съдебното производство се приеха следните писмени доказателства: Ответникът представи в с.з. от 21.05.2026 г. удостоверение за заеманата длъжност от гл.инспектор С. С. (л.87) и Заповед № 513з-5977/19.05.2025 г. на Директора на СДВР относно възлагане на функционални задължения на същия служител.

С протоколно определение от 21.05.2026 г. Съдът обяви на страните, че му е служебно известно обстоятелството за отсъствието на Началника на отдел "Миграция" в СДВР към датата на издаване на обжалваната заповед.

При така установеното от фактическа страна Съдът достигна до следните правни изводи:

Жалбата е допустима. Жалбоподателят е адресат на акта, засегнат е неблагоприятно от обективизираното в същия властническо волеизявление, поради което има правен интерес от

оспорването му. Жалбата е насочена срещу индивидуален административен акт, подлежащ на съдебен контрол за законосъобразност. Същата е депозирана от надлежно упълномощен адвокат (л.6), в преклузивния 14-дневен срок по чл.149, ал.1 АПК – на 06.11.2025 г., считано от връчването на акта – 28.10.2025 г. (л.17).

По същество жалбата е неоснователна.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган. По силата на чл.23, ал.7 ЗЧРБ директорите на дирекция "Миграция", на Столична дирекция на вътрешните работи, на областните дирекции на Министерството на вътрешните работи или оправомощени от тях длъжностни лица издават или отказват издаването на разрешение за продължително или краткосрочно пребиваване на чужденец на територията на Република България, освен ако в този закон е предвидено друго. За делегирането на правомощия е представена Заповед № 513з-2396/24.03.2021 г. на Директора на СДВР (л.51). Доколкото обжалваната заповед е издадена "за" Началника на отдел "Миграция" в СДВР, и обявеното с протоколно определение от 21.05.2026 г., Съдът съобрази адм.дело № 4219/2025 г. на 42 състав на АССГ, в което е закрепено служебно известното на Съда обстоятелството за отсъствието на Началника на отдел "Миграция" в СДВР към датата на издаване на обжалваната заповед: Със Заповед № 8121К-421/23.01.2025 г. на Министъра на вътрешните работи е образувано дисциплинарно производство срещу Й. Л. А. - Началник на отдел "Миграция" в СДВР; с Решение № 14190 от 24.04.2025 г. на АССГ по адм.дело № 1574/2025 г. е отхвърлена жалбата на Й. Л. А. срещу Заповед № 8121К-421/23.01.2025 г. на Министъра на вътрешните работи относно временното му отстраняване от длъжност; със Заповед № 8121К-2928/21.03.2025 г. е удължен срокът на временното отстраняване от длъжност. Наред с това са представени: Заповед № 513з-5977/19.05.2025 г. за възлагане на функционални задължения по ръководство на отдел "Миграция" в СДВР (л.54) и Заповед № 513з-607/22.01.2025 г. за заместване на държавен служител, заемащ ръководна длъжност в СДВР (л.53).

При издаване на заповедта не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила. На жалбоподателя е дадена възможност да се запознае с документите по преписката и да предяви писмено своите искания и въпроси. Изложени са фактическите и правните основания при издаване на отказа и същият е мотивиран.

В отказа за издаване на разрешение за продължително пребиваване са посочени разпоредбите на чл.26, ал.1 и чл.10, ал.1, т.23 от ЗЧРБ. Съгласно чл.26 ал.1 ЗЧРБ, се отказва издаване на разрешение за пребиваване или продължаване срока на пребиваване в случаите по чл.10, ал.1, т.1-4, 6-11, 14, 16, 18-23 и 26 ЗЧРБ. Според чл.10, ал.1, т.23 ЗЧРБ се отказва издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато той е представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни. В случая административният орган се е позовал на предл. второ на цитираната разпоредба, а именно деклариране на неверни данни относно адреса на пребиваване на чуждия гражданин. С оглед фактите по делото, основанието за отказ, посочено от административния орган, е фактически обосновано, тъй като са налице данни, че жалбоподателят не е пребивавал на декларирания от него адрес за пребиваване в страната, което е доказано с официален документ – докладна записка, съставена от полицейски инспектор в група "А." на сектор "Незаконна миграция" към отдел "Миграция"-СДВР (л.19). От нея се установява, че чуждия гражданин не само не пребивава на декларирания адрес, а и че същият е неверен, както обосновано е приел и административният орган – съседите на адреса са заявили, че апартаментът е необитаем, никога не са виждали заявителя и той не е живял на адреса.

Наред с това от справката за пътуване на лице-чужд гражданин (л.32) се установява, че през предходната година четири заявителят е влизал четири пъти в РБългария, като общият му престой в страната е осем дни; и действително към 17.10.2025 г. той се е намирал извън територията на

страната. Този извод не се променя и при съобразяване на оплакването, че в заповедта е вписано друго име, тъй като от приложената разпечатка от АИС е видно, че се отнася именно за И. А. Ш., [дата на раждане]

Съдът не кредитира представената декларация с нотариална заверка, подписана от Р. С. Д., за осигурено жилище (л.23). Следва да се има предвид, че декларацията е частен документ и нотариалната заверка не го превръща в официален документ. Като частен свидетелстващ документ декларацията материализира изявление на лицето с правно значение, като притежава формална доказателствена сила, изискваща за автор на направеното изявление да се счита лицето, подписало документа. Законът не предвижда изявленията, материализирани в частния документ, да имат задължително обвързващо за Съда действие. Съдържанието им се преценява от Съда по вътрешно убеждение, във връзка с останалите обстоятелства по делото съгласно принципа на чл.12 ГПК. Верността на изявлението, съдържащо се в частните свидетелстващи документи, се преценява с оглед това от кого изхождат, кога са съставени, по какъв повод и какви правни последици настъпват за страната, която се позовава на тези документи. Преценката на попълнената декларация в съвкупност с останалите събрани по делото доказателства води до извода, че тъкмо удостоверителната функция на документа е засегната в случая. Това е така, защото е съдържанието на частния документ е опровергано посредством изготвен официален документ от полицейски орган в група "А." на сектор отдел "Незаконна миграция" в отдел "Миграция"-СДВР.

Доколкото административният орган, издал акта, е изложил твърдения за отрицателен факт – че подателят на жалбата не живее на декларирания от него адрес, на доказване в процеса подлежи реципрочният положителен факт. От гледна точка на формалната логика това е положителен факт, от който жалбоподателят черпи права, поради което в негова тежест е да ангажира доказателства, установяващи осъществяването на същия. По доказателствената тежест в процеса са приложими общите правила на доказване, според което всяка страна е длъжна да установи обстоятелствата, на които основава своите искания или възражения. В настоящия казус това означава, че чуждият гражданин е този, който трябва да докаже по пътя на пълното доказване, че действителни пребивава на заявения адрес в РБългария.

Съдът намира, че тази част на спора жалбоподателят не се справи с доказателствената тежест и не доказва претендираното от него и отречено от ревизията право. По делото не са ангажирани убедителни доказателства в подкрепа истинността на конкретното фактическо твърдение относно мястото на пребиваване на чужденеца. В конкретния случай не може да се приеме за безспорно установено, че молителят е пребивавал на заявения адрес.

Доказателствената тежест не означава задължение за представяне на доказателства. Принципите на обективната истина и служебното начало в процеса налагат Съдът да основе констатациите си за всеки факт върху наличните доказателства, без значение дали те са представени от страната, чиято е доказателствената тежест относно този факт, от противната страна по спора, или са издирени служебно от Съда. При това положение въпросът за доказателствената тежест се свежда до последиците от недоказването. Тази тежест се състои в правото и задължението на Съда да обяви за ненастъпила тази правна последица, чийто юридически факт не е доказан. Съдът следва да се произнесе по спорния предмет, наведен с жалбата, като я уважи или отхвърли, независимо дали в съдебното производство страните са ангажирали доказателства. Изпълнението на това задължение от страна на Съда означава при отсъствие на доказване, да се приеме, че недоказаното не е осъществено. А щом не е осъществен юридическият факт, не могат да настъпят и последиците, които материалноправната норма свързва с неговото проявление.

Жалбоподателят навежда фактически твърдения, като отрича тезата на органа за деклариране на

неверни данни. Каза се по-горе, че тежестта на доказване е правото на Съда да приеме за неслучил се всеки факт за чието съществуване няма доказателства по делото и по аргумент от нормата на чл.171, ал.4 от АПК тя е приложима когато на страната, носеща тежестта на доказване, са дадени указание че за факта не сочи доказателства. С разпоредителното заседание Съдът указва на жалбоподателя, че носи доказателствена тежест да установи съществуването на фактите и обстоятелствата, посочени в жалбата, на които основава своите искания или възражения, като може да ангажира всички допустими доказателства.

Същият не ангажира доказателства и не се справи с разписаната в закона и указана ѝ от Съда доказателствена тежест, поради което следва да понесе последиците от недоказването. При това положение не може да се приеме, че жалбоподателят е провел насрещно доказване, с което да установи тезата си, че живее на декларирания адрес.

Нормата на чл.10, ал.1, т.23 ЗЧРБ поставя като меродавен момента на постановяване на акта и към този момент това обстоятелство е било невярно декларирано. Следва да се припомни, че предмет на спора е дали декларираните данни, свързани с адреса на жалбоподателя, са достоверни или не.

Съгласно разпоредбите на ЗУЕС всяка етажна собственост има управител. Ето защо следва да се счита, че домоуправителят В. Г., който представлява етажната собственост, е дал обвързващи органа сведения, както е посочено в обжалвания акт.

Правилно издателят на отказа е приел, че са налице отрицателни предпоставки по чл.26, ал.1 във вр. с чл.10, ал.1, т.23, предл. второ ЗЧРБ за издаване на разрешение за продължително пребиваване в Република България на жалбоподателя, тъй като приложените от него доказателства само формално изпълняват условията за целите на производството по ЗЧРБ. Съдът намира, че след като е изпълнил задължението си да подложи на преценка представените от молителя доказателства, административният орган е извел съответни на закона правни изводи. Поради това заповедта е постановена при правилно приложение на материалния закон.

ЗЧРБ урежда условията и реда, при които чужденците могат да влизат, да пребивават и да напускат Република България, като по силата на чл.4 ЗЧРБ чужденците, които пребивават в Република България, са длъжни да спазват законите и установения правов ред и да са лоялни към българската държава. Декларирането на неверни данни относно възможността за реално пребиваване в Република България не съответства на правовия ред и възпрепятства упражняването на правомощията на службите за административен контрол на чужденците в РБ. Използването от тези служби правно основание за отказ за правото на постоянно пребиваване е в съответствие с целта на специалния закон. Ето защо отказът е издаден в съответствие и със законовата цел по смисъла на чл.146, т.5 от АПК.

Предвид изложеното, Съдът намира за обоснован извода на административния орган, че в конкретния случай по отношение на молителя не са били налице нормативно установените изисквания за предоставяне право на продължително пребиваване в Република България.

Налага се изводът, че оспореният отказ е издаден от компетентен орган, в предвидената от закона форма, в съответствие с материалноправните разпоредби и с целта на закона, като в производството по издаването му не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да обосновават неговата отмяна, поради което жалбата е неоснователна и следва да се отхвърли.

При този изход на спора на ответника се дължи юрисконсултско възнаграждение, което е своевременно поискано. За настоящата съдебна инстанция за осъществяването на защитата от юрисконсулт, изготвил писмен отговор, се следва възнаграждение в минимален размер от 102,26 €, с левова равностойност 200 лв., изчислено съгласно чл.24, изр.първо от Наредбата за заплащането на правната помощ (ред. - ДВ, бр.53 от 2025 г., в сила от 01.10.2025 г.), издадена на основание чл.37, ал.1 от Закона за правната помощ.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 и чл.143, ал.3 от Административнопроцесуалния кодекс,

Съдът

РЕШИ :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на И. А. Ш., гражданин на С., [дата на раждане] , ЛНЧ: [ЕГН], против Заповед рег. № 513з-12280/17.10.2025 г., издадена "за" Началника на отдел "Миграция" в СДВР, с която на чуждия гражданин е отказано предоставяне право на продължително пребиваване в Република България по негово заявление вх.№ 103778/07.10.2025 г.

ОСЪЖДА И. А. Ш., гражданин на С., [дата на раждане] , ЛНЧ: [ЕГН], да заплати на Столичната дирекция на вътрешните работи юрисконсултско възнаграждение в размер на 102,26 € (сто и две евро и 26 евро цента), с легова равностойност 200 лв. (двеста лева).

Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването на страните.

СЪДИЯ: